

Sygn. akt III Cz 7/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Magdalena Hupa – Dębska

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa H. P.

przeciwko Gminie R.

o odszkodowanie

na skutek zażalenia powódki

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 postanowienia Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt I C 3015/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Magdalena Hupa-Dębska

Sygn. akt III Cz 7/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem w R. oddalił wniosek H. P. o zwolnienie od ponoszenia kosztów sądowych przy ustaleniu, że niepracująca powódka prowadzi gospodarstwo domowe z mężem i córką, dochód rodziny stanowi emerytura męża

w wysokości 4.300 zł netto, z czego po pokryciu stałych opłat i wydatków rodzinie pozostaje 3.130 zł na pokrycie kosztów utrzymania, leczenia oraz edukację córki. Powódka jest współwłaścicielką mieszkania własnościowego położonego w B. oraz mieszkania

w R.. Uznał Sąd, że poniesienie opłaty w kwocie 300 zł nie zagrazi podstawowej egzystencji powódki i jej rodziny, gdyż jest ona w stanie zgromadzić kwotę niezbędną na zabezpieczenie kosztów sądowych. Wskazał, że prowadzona wobec powódki egzekucja kwoty 4.000 zł nie może stanowić podstawy do zwolnienia od kosztów, a nadto powódka nie podała tytułu, z jakiego prowadzona jest egzekucja, składnika majątku, do którego została skierowana, a nadto nie zaoferowała dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń.

Z zażaleniem na to postanowienie wystąpiła powódka, wnosząc o jego zmianę przez uwzględnienie wniosku, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Zarzuciła, że pomimo posiadania dwóch mieszkań nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych, skoro jedno służy zabezpieczeniu potrzeb mieszkaniowych rodziny, a w drugim zamieszkuje osoba eksmitowana, która nie uiszcza żadnych opłat, w związku z czym opłaty te obciążają rodzinę powódki. Przy dochodzie rodziny 4.300 zł netto oraz zadłużeniu, spłacanym kwotą 200 zł miesięcznie, zdaniem skarżącej nie jest ona w stanie czynić oszczędności „na bieżąco” bez skonkretyzowanego celu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powódki nie mogło być uwzględnione.

W myśl art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia

28 lipca 2005 roku (Dz. U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zmianami), zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi pomoc państwa dla osób, które ze względu na ich trudną sytuację materialną nie mogą uiścić kosztów bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania siebie i rodziny. Ubiegający się o taką pomoc powinien więc w każdym wypadku poczynić oszczędności we własnych wydatkach, do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. Dopiero gdyby oszczędności te okazały się niewystarczające - może zwrócić się o pomoc państwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1984 r., sygn. akt II CZ 104/84).

Z przedłożonego oświadczenia powódki wynika, że stały dochód jej trzyosobowej rodziny wynosi 4.300 zł, z czego po uiszczeniu wydatków związanych z utrzymaniem obu mieszkań pozostaje 3.130 zł, co prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy. Powyższe świadczy

w sposób jednoznaczny, iż powódka jest w stanie poczynić oszczędności, które pozwoliłyby jej pokryć koszty niezbędne dla zainicjowania niniejszego procesu, które na obecnym etapie postępowania wynoszą 300 zł. Słusznie do takiego wniosku doszedł też Sąd pierwszej instancji, przy czym, wbrew twierdzeniom skarżącej, okolicznością przesądzającą nie był fakt przysługiwania jej własności dwóch lokali, a wysokość stałych dochodów rodziny, pozwalająca poczynić oszczędności, które pokryją koszty sądowe bez uszczerbku dla jej utrzymania koniecznego. Brak jest natomiast podstaw do priorytetowego względem należności Skarbu Państwa traktowania innych zobowiązań powódki, aktualnie egzekwowanych przez wierzycieli za pośrednictwem komornika.

Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy stwierdził brak przesłanek koniecznych dla zastosowania art. 102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i oddalił wniosek powódki o zwolnienie jej od ich ponoszenia.

Wobec powyższego bezzasadne zażalenie powódki oddalono stosownie do art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc.

SSO Magdalena Hupa-Dębska